

HELP, we hebben een dierentuin!

HET ONDERSTEBOVEN AVONTUUR

Door Marlies Slegers
Met illustraties van Iris Boter

kluitman

HELP

we hebben een
dierentuin!

*Een krokodil als hoofdprijs
Het is hier (g)een hotel
Een olifant als wekker
Raak nooit je pinguïn kwijt
Het lijkt hier wel een circus
Het ondersteboven avontuur*

Nur 282 / W062601
Bisac JUV002260 / JUV019000
© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.
© MMXXVI Tekst: Marlies Slegers
© MMXXVI Illustraties: Iris Boter
Omslagontwerp: Oranje Vormgevers
Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook. Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor het trainen van kunstmatige intelligentie.

kluitman.nl
marliesslegers.nl
irisboter.nl

Welkom in dit boek!

Ha, daar ben je! Welkom in dit zesde deel alweer! Want wat valt er veel te beleven in zo'n dierentuin! Nooit een saaie dag! Vroeger leek het me geweldig om in een dierentuin te wonen – en dat is nog steeds zo. Zolang er maar heel goed voor de dieren gezorgd wordt en ze veel ruimte hebben. Ik ben in mijn leven al in heel veel landen in dierentuinen geweest. Natuurlijk in Nederland en België, maar ook in Spanje, in Griekenland, in Singapore, in Indonesië, in Amerika en... in Australië! En het leek me leuk om daar deze keer nu eens heen te gaan met jullie: Australië. Of, zoals de Australiërs zelf soms zeggen: Oz, of *Down Under*. Oftewel: Ondersteboven. Het is maar goed dat er zoiets bestaat als zwaartekracht, want anders zou je zo van de planeet afkukelen daar (maar dat geldt natuurlijk voor alle plekken op deze planeet).

Ik kan me voorstellen dat je niet heel goed meer weet wat er in de vorige delen nu precies allemaal gebeurd is, daarom heb ik een interview uit een grote krant bijgevoegd. Een journalist vond het verhaal van opa Simon zo leuk dat ze een verhaal over hem geschreven heeft. Eigenlijk staat daar alles wel in! Dus lees dat vooral om je geheugen op te frissen of om te lezen welke avonturen onze hoofdpersonen allemaal al beleefd hebben.

Daarna is het: riemen vast en op naar DOWN UNDER! *Let's go, mates!*

The New York Paper News

22 oktober 2025
geschreven door Mary Smith

Tijdens mijn vakantie in Nederland kwam ik terecht in een ontzettend leuke dierentuin. We hadden alle musea al bezocht, door de grachten gevaren, we hadden pannenkoeken en poffertjes gegeten, we waren naar de Keukenhof geweest voor de tulpen, en ten slotte besloten we onze laatste dag in een dierentuin door te brengen.

Dat bleek een unieke dierentuin, die gerund wordt door de familie De Koning. Tijdens ons bezoek daar liepen we de eigenaar, Simon de Koning, tegen het lijf, en toen hij hoorde dat ik voor *The New York Paper News* schreef, nodigde hij ons uit voor een kopje thee met taart. Er ontstond een mooi gesprek en ik besloot hem te interviewen voor dit artikel.

Het gesprek van de week met... Simon de Koning

Leeftijd: 81 jaar

Relatie: ja, verliefd op Agaath

Beroep: vroeger piloot, nu dierentuineigenaar

Woont: met zijn familie – zoon Hugo, schoondochter

Merel, kleinzoon Sem en kleindochter Sali

Huisdieren: hond Loulou, die van kleinzoon Sem is. Een hangbuikzwijn, Porky, die in de tuin woont. En verder een hele dierentuin.

Hobby's: boeken lezen, want lezen is een reis in je hoofd, vindt Simon.

Simon, dank voor je tijd! Want als ik het goed begrijp, ben je eigenlijk altijd aan het werk in deze prachtige dierentuin.

Ja, een dierentuin gaat vierentwintig uur per dag, zeven dagen in de week door. Je kan niet tegen de gnoes, Balinese spreeuwen, koraalvissen of olifanten zeggen: na het weekend krijgen jullie wel weer eten, hoor, dus tot maandag! Het werk gaat altijd door.

Goh, en dat op jouw leeftijd! De meeste mensen van in de tachtig zijn allang met pensioen!

Daar moet ik niet aan denken! Een beetje de hele dag kaartspelletjes of zo doen. Nee, ik blijf liever nuttig, zolang dat nog kan. En je hebt misschien gezien dat hier veel meer ouderen werken. Nelson, Yin, Truus en Gerda – die hebben allemaal geen zin om achter de geraniums te gaan zitten en zijn erg blij met hun taak hier. Het is belangrijk dat ouderen gewoon nog mee kunnen draaien wanneer ze dat willen, en niet weggestopt worden in tehuizen.

Kan je iets vertellen over hoe je erop kwam om deze dierentuin over te nemen? Want jullie wonen er nu nog geen jaar.

Dat is wel een grappig verhaal. Ik was met mijn kleinzoon Sem op een dag naar deze dierentuin gegaan. We werden behoorlijk verdrietig van hoe het met de dieren gesteld was hier en wilden naar huis. Bij de uitgang werd een loterij gehouden en we kregen een lootje. En toen won Sem de hoofdprijs: een krokodil, die later bij hem thuis afgeleverd werd. Daar waren Merel en Hugo niet heel blij mee. Ik heb toen een oud schilderij dat ik nog had, verkocht, en met dat geld hebben we deze dierentuin gekocht. We zijn er gaan wonen, samen met Billy de krokodil.

Maar je zegt net dat dit geen leuke dierentuin was...

Nee, dat klopt. De dieren zaten in kleine en vervuilde verblijven, en waren eenzaam. Daarom is onze missie eenvoudig: dit moet de allerleukste en fijnste dierentuin zijn... voor de dieren zelf! Dus grote verblijven die schoon zijn en met veel natuur en groen erin. Plekken waar de dieren zich kunnen terugtrekken wanneer ze geen zin hebben in al die bezoekers. Ze krijgen gezonde maaltijden en zitten met meerdere dieren in een verblijf, zodat ze niet eenzaam worden. En we geven de dieren voldoende speelgoed. Het is echt teamwork. We werken hier alleen maar met

mensen die een heel groot hart hebben voor onze dieren. Nelson, Sita, George, Walter en Ilse zijn de beste verzorgers die er zijn! En wij werken ook allemaal mee. Nou ja, op Sali na dan, die is pas twee maanden oud. Zelfs mijn vriendin Agaath werkt zo nu en dan mee, op haar vrije dag.

Volgens mij hebben jullie al van alles meegemaakt in de tijd dat jullie hier nu wonen. Vertel daar eens over!

O, daar zou ik boeken vol over kunnen schrijven. Ja, jeetje, waar begin ik... We hebben hier een poos wat bewoners uit De Morgenster gehad. Dat is het verzorgingshuis waar mijn vrouw woonde toen ze nog leefde. Nelson, Yin, Truus en Gerda woonden er ook, en die werken nu hier. We zijn met Sita een keer naar India gegaan, naar de olifantenopvang van haar oom. Dat was een geweldige reis! Behalve dat ik boven op een bus terechtkwam en Sem en Sita kwijtgeraakt was, haha! Daarna ben ik met Sem en Merel nog naar Valencia in Spanje gegaan en hebben we gezien hoe beluga's verzorgd worden. En toen raakten we ook nog een pinguïn kwijt, Elmo. Die hebben we gelukkig weer gevonden! Yin en Nelson zijn getrouwd, dat was ook een mooie belevenis. En we hadden een paar weken geleden nog een circusbeer hier, samen met een kameel. Er was ingebroken, alleen waren

er geen dieren gestolen, maar bijgeplaatst. Die beer en kameel dus. De beer is naar een heel mooie plek gegaan, waar hij in alle rust oud kan worden, en de kameel heeft zich bij onze eigen groep gevoegd. Dus ja, er gebeurt hier iedere dag wel iets!

Ten slotte, Simon, nog een laatste vraag. Veel mensen vinden het zelig om dieren in een dierentuin te houden. Hoe denk jij daarover?

Nou, wanneer dieren het slecht hebben in een dierentuin, en weinig zorg krijgen, dan is het inderdaad zelig. Maar dierentuinen zijn vaak ook plaatsen waar diersoorten behouden worden, omdat de mens de natuur zo kan beschadigen dat-ie daar een grotere bedreiging vormt voor dieren dan in een dierentuin. Kijk, het is van groot belang dat dieren zo min mogelijk last hebben van het feit dat ze in een dierentuin wonen. Dus ze moeten heel goed verzorgd worden. Dierentuinen van over de hele wereld werken samen om bepaalde diersoorten die met uitsterven bedreigd worden te redden. We leren bezoekers dat het belangrijk is om goed te zijn voor dieren en de natuur, dus dierentuinen zijn wel degelijk belangrijk. Soorten als het amoerluipaard of de Californische condor zouden niet meer bestaan zonder dierentuinen. We zorgen voor voorlichting over dieren, natuur en klimaat. En voor veel kinderen is

het de enige mogelijkheid om bepaalde dieren een keer in het echt te zien, en te begrijpen dat we als mensheid zuinig op ze moeten zijn. Want een dier is even waardevol als een mens.

Dan ben ik ontzettend blij dat jij en je familie deze dierentuin hebben overgenomen! Dank je wel voor dit gesprek.

Graag gedaan. O! Ik moet er snel vandoor. De lama's moeten gevoerd worden. En Truus en Gerda ook, anders gaan ze te veel mopperen. Tot ziens, Mary! Goede reis terug naar Amerika en wie weet, kunnen we nog eens samen naar een dierentuin daar!

Win-win

‘Eindelijk even wat tijd voor mezelf,’ zei mam en ze legde Sali in de box, die in de keuken stond. Sem zat aan de eettafel en bladerde door een boek. Op de achtergrond klonk zacht de radio, buiten was het ijzig koud. In de keuken was het juist heerlijk warm en het rook er naar oosterse kruiden, want mam was een tajine aan het maken.

Het was rustig in de dierentuin. In de kerstvakantie een paar weken geleden was het superdruk geweest, maar daarna was het stiller geworden.

‘Dat is altijd zo,’ had George een paar dagen geleden uitgelegd. ‘De eerste twee maanden van het jaar zijn het rustigst. Daarna komt de voorjaarsvakantie en dan wordt het weer steeds drukker, zeker wanneer er jonkies geboren worden.’

Dit jaar kwamen er nieuwe aapjes, pinguïns en leeuwenwelpjes, voor zover ze nu al wisten. Sem

verheugde zich enorm op al die nieuwe diertjes.

Mam schonk twee mokken thee in en ging naast Sem zitten. 'Poeh. Een dierentuin runnen, een baby hebben en dan ook weer parttime in het restaurant... het is veel!' Ze zuchtte. 'Ik heb het gevoel dat mijn leven alleen maar bestaat uit Sali eten geven en dan weer koken voor jullie en tussendoor eindeloos veel wasjes draaien. Soms mis ik mijn oude leven wel een beetje. Toen liep ik niet de hele dag rond met truien vol melkvlekken, piekhaar en wallen onder mijn ogen van vermoeidheid.'

Sem keek haar aan. 'Heb je er dan spijt van dat je kinderen hebt?!' Hij hield geschrokken zijn adem in.

Mam lachte en pakte hem beet. 'Gekkie! Geen moment! Maar ik kan er wel naar verlangen om mijn eigen leven weer een beetje terug te hebben, snap je? Dat ik niet alleen maar aan het zorgen ben.'

Op dat moment ging de achterdeur open en kwam pap binnen met opa en Alfredo Juan Sanchez de la Torro.

Mam keek verrast op. 'Hé!' Ze begroette Alfredo met een omhelzing. 'Wat doe jij nou hier? Zijn de opnames* mislukt?'

* Nu denk je misschien: opnames? Welke opnames?! Nou, het zit zo. Alfredo Juan Sanchez de la Torro is een zeer succesvolle Spaanse tv-producent en hij heeft een realityserie opgenomen over het leven in de dierentuin: *ZOO leven wij*. Deze serie is nog niet te zien, er moet nog van alles gemonteerd

Alfredo lachte en schudde zijn hoofd. 'Non! Ze zijn geweldig! *Magnífico!*' Hij kuste zijn vingertoppen. 'Ik was toevallig in de buurt en dacht: ik ga even koffie drinken. Ik ben toch wat gehecht geraakt aan jullie en de dieren. En je krijgt de groeten van Maria. Ze toert nu door Frankrijk.' Hij knipoogde en ging zitten. Pap zette koffie voor hem neer.

Opa wreef in zijn handen. 'Tjonge, wat is het koud!'

'Ik kan ook niet wachten op de zomer, opa!' zei Sem. Alhoewel, dat was niet helemaal waar... want na de zomer zou Sem naar de middelbare school gaan, en daar had hij nog helemaal geen zin in.

'Dan moet je in Spanje komen wonen,' zei Alfredo. 'Daar is het niet zo koud als het hier is. Maar ik wilde wel iets vertellen. We hebben al het beeldmateriaal eens goed bekeken en het wordt een fantastische serie! En zo kregen we eigenlijk een idee. We...'

'Willen jullie nu al een tweede seizoen maken?' vroeg pap verrast.

Alfredo roerde in zijn koffie. 'Nou, dat zou een keer kunnen, als we weten wat de kijkcijfers van het eerste seizoen zijn. Maar dat is nu nog niet bekend. Nee, we dachten aan een serie over...'

worden en zo. Met zijn cameraploeg heeft Alfredo wekenlang door de dierentuin gezworven. Afijn, lees *Het lijkt hier wel een circus* maar wanneer je het fijne ervan wil weten!

‘Truus en Gerda?’ riep opa. ‘Want die twee zijn natuurlijk nogal geliefd hier in de dierentuin en mensen komen soms speciaal voor hen.’

Alfredo schudde zijn hoofd. ‘Nee, dat was niet het plan. Ik ben het met je eens dat het heel bijzondere dames zijn, maar ik wil liever geen komedie maken. Nee, er was één iemand die er echt uitsprong als het gaat om... ¿Cómo se dice eso?... goed op het beeld plakken! Daar wil je naar blijven kijken!’

Sem nam een slok thee. Misschien bedoelde Alfredo hem wel! Misschien wilde hij wel een hele serie maken over Sem, de jongen die in de dierentuin woont! Hij probeerde niet te enthousiast te kijken. Hij zou natuurlijk zeggen dat hij daar eerst over na moest denken, en dat hij dan wel een manager moest hebben en...

‘Mereltje! *Mirlo**! Jouw aanwezigheid spat van het beeld! De camera is verliefd op jou!’

Het werd even stil in de keuken. Sem probeerde niet te laten merken dat hij teleurgesteld was.

‘Merel?!’ zei pap verbaasd. ‘Maar die was nogal eh... zwanger toen jullie opnames maakten. Zo groot als een walvis! En vrouwen stralen altijd wanneer ze zwanger zijn. Nu is ze gewoon weer Merel.’

Dat was een foute opmerking. Sem en opa wisselden een blik met elkaar.

* Oftewel: ‘Merel’ in het Spaans (maar dan wel de vogel).

‘Wat ruikt het hier heerlijk, Merel,’ zei opa snel, maar het was al te laat.

‘Wat bedoel je?!’ Mam zette met een flinke klap haar mok neer. ‘Dat ik, als ik er niet uitzie als een walvis op het droge, niet straal?!’

‘Eh... nee. Natuurlijk niet! Ik...’ Pap keek haar met een rood hoofd aan.

‘Jawel, dat is wat je eigenlijk zei. Ik was zo dik als een walvis en daardoor straalde ik.’

‘Lieverd, nee! Je bent een prachtige eh... sierlijke keizersvis! Je bent altijd mooi.’

‘Dat was een beetje dom, Hugo,’ fluisterde opa grinnikend.

Mam negeerde pap en legde een hand op Alfredo’s arm. ‘Vertel verder, ik wil weten wat je in gedachten hebt.’

‘Nou, kijk. Mensen zijn dol op kookprogramma’s of programma’s over eten. Netnix staat vol met dat soort dingen. Nu dachten we aan het volgende: wat nou als jij een reiskookprogramma maakt?! Je gaat langs allerlei dierentuinen in de wereld en je eet daar en geeft je mening! En dan ga je vervolgens ook nog naar een sterrenrestaurant en naar een streetfoodtentje. Je geeft je mening over het eten en we laten zien wat er zo bijzonder is aan dat land.’

Pap keek mam met grote ogen aan. Mam zelf kreeg glinsteringen in haar ogen.

‘Je bedoelt dat ik me vooral met eten en zo bezig mag houden? Met restaurants bezoeken? En daar krijg ik ook nog voor betaald?! En ik mag reizen?! Goh...’

‘Wacht!’ riep pap opeens. ‘Maar dan ben je super-vaak weg! En wij dan? Sali en Sem en ik? En het restaurant hier?!’

Mam keek hem aan. ‘Het restaurant deed het tijdens mijn verlof ook prima zonder mij. Yin is de beste kok die je je kan wensen en ze heeft er superveel hulp. En wat Sali en Sem betreft: jij bent net zo goed hun

verzorger als ik dat ben. Het is natuurlijk niet zo dat, omdat ik hun moeder ben, ik automatisch voor de kinderen en voor jou zorg. Wij vrouwen maken net zo goed carrière. En mannen kunnen net zo goed voor kinderen zorgen en het huishouden doen.’

Pap knikte. ‘Ja, dat is uiteraard ook zo...’ Hij zuchtte. ‘Sorry. Dat was heel ouderwets van me, zo bedoel ik het helemaal niet, mijn prachtige keizersvisje. En je hebt gelijk. Als je zoiets graag wil gaan doen, zal ik je steunen. Ik bedoelde meer dat we je gaan missen.’

‘Maar ze is niet continu weg, hoor. We denken eraan om ongeveer een week per maand op pad te gaan. We zouden over drie maanden kunnen beginnen, en dan acht maanden achter elkaar. Dan komt het programma volgend jaar op televisie. Denk er maar eens goed over na, Merel.’

Mams ogen straalden en ze beet op haar lip. ‘Hoe gaat het heten?’

‘*El vuelo del mirlo!* De vlucht van de merel!’ zei Alfredo en hij lachte. ‘Netnix heeft al toegezegd dat ze het willen hebben. De eerste reis maken we naar Londen. Dan ga je naar de London Zoo en allerlei restaurants, en we zouden...’

‘Ja!’ riep mam. ‘Ik hoef er eigenlijk niet over na te denken. Dan kan ik me weer richten op lekker eten én tegelijkertijd dierentuinen bezoeken. Dat is een win-winsituatie.’

‘Mooi, afgesproken!’ Alfredo keek haar lachend aan. ‘Dan ga ik er nu vandoor en kom ik over een maandje of zo weer langs en dan gaan we het contract tekenen en plannen maken. O, dit wordt geweldig!’

Hij nam afscheid en verdween met pap. Opa stond ook op.

‘Opa, wat is een win-winsituatie?’

Opa deed een dikke sjaal om en zette een muts op. ‘Dat is als iedereen er iets aan heeft. Dus voor je moeder dat ze mag reizen en de leukste dierentuinen en restaurants mag bezoeken. En voor ons dat we dan haar kennis weer krijgen over al die dierentuinen. Ik vind het geweldig voor je, Merel! Ik weet zeker dat je zal stralen, dat doe je namelijk altijd! Nou, ik ga ook maar eens. Ik heb thuis een Yin-Yinsituatie.’ Hij lachte. ‘O, trouwens. Vanavond wil Walter hier nog langskomen. Hij wil het even hebben over zijn vakantie.’

Toen iedereen weg was, keek mam naar Sem. ‘Walvis...? Vind jij dat ook?’

Sem moest hard lachen. ‘Mam! Nee. Je bent een prachtige gazelle. En nu mag je ook nog gaan reizen!’

Mam grinnikte. ‘Ja! O, wat heb ik daar nu al zin in.’

Mail

Aan: walterbarrymore@leukstedierentuin.nl

Van: tambarrymore@koalasanctuary.au

Hé, broer! Hoe gaat het in die leuke dierentuin? Zo'n gek idee dat jij in Nederland woont en ik aan de andere kant van de wereld. Het is eindelijk zomer hier. En je weet wat dat betekent: surfen, strand, Bondi Beach, barbies en lange avonden buiten! Bij jullie is het natuurlijk winter. Zei je nou laatst dat er sneeuw lag? Wij zitten hier heerlijk aan het strand.

Ik mail je niet zomaar. We zitten met een groot probleem... en ik heb je hulp nodig. De opvang zit helemaal vol met verdwaalde en gewonde koala's, en we vangen nu ook kangoeroes, wallaby's, wombats en quokka's op. We komen handen tekort om alle dieren te verzorgen. Ik weet dat je bijna